

Нѣ колко пѣти не ся принуждавахъ да удавиж и погрѣбж въ сѣрдце си многото жалостныя (чувствованія, кога-то чюяхъ да укорявать добрый онзи мѣдникаринъ, че ми былъ съжидилъ и приелъ у себе си! Другы убо думахъ: това момче остави баща му тука, зачтото искаше да ся стовари отъ него; а другы пакъ, жалко (язкъ) за колкото добро прави мѣдникарь-тъ, да храни и учи това момче натирено отъ баща си; никой нѣма да му завлати нѣкога.

Колко пѣтъ чюхъ такыва! нѣ азъ имахъ всякога надѣждж-тъ на добрия си отецъ. И можахъ ли нѣкога да ся усумнявамъ за добринж-тъ му и за неговж-тъ отеческж милость? И сама ты познавашъ колко добъръ и кой Христіанинъ бѣше покойный нашъ отецъ. “

— „Че кой другый, освѣнь мене, може да знае това по-добръ, отговори Елена? Никого нещъ заборава смъртныя му часъ. Прѣзъ ноцъ-тъ богато щеше да идѣхне, казыкна мя и приближихъ до лѣгло-то (кревата) му.